

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Miljøministeren gik behændigt uden om det faktum og det spørgsmål, der drejede sig om, hvordan man nu egentlig kunne få det med forenkling og afbureaukratisering til at hænge sammen med, at staklerne ude i erhvervslivet og borgerne nu, når denne lov er vedtaget, må konstatere, at nu skal embedsmændene til at sidde og pusle og nusse med 32 ministerbeføjelser, og de kan frygte, hvad der kommer ud af det. Er det det, ministeren betragter som forenkling og afbureaukratisering? Det gik ministeren meget behændigt uden om – jeg ville også have gjort det, hvis jeg var minister.

Så vil jeg i øvrigt sige til ministeren, at vi har ikke sagt direkte nej til lovforslaget her, for vi er godt klar over den trussel, der er, og som har været brugt til at banke Venstre og De Konservative på plads, og vi ved udmærket, at ministeren allerede forlods mente, at Fremskridtspartiet formentlig ville sige blankt nej, og derfor skulle Socialdemokratiet og SF jo have en pris for, at de ville gå med – i hvert fald i mindste mål Socialdemokratiet. Det passede faktisk godt i ministerens kram, og derfor har jeg ligesom lagt en blød linje i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 165:

Forslag til lov om naturbeskyttelse.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 18/1 90).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 168:

Forslag til lov om Naturklagenævnet.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 18/1 90).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Ved debatten om ministerens redegørelse, der fandt sted i fredags, gav jeg på Socialdemokratiets vegne udtryk for, at vi kan tilslutte os de tre grundprincipper for miljølovgivningen, som ministeren har skitseret i sin redegørelse. Men jeg udtrykte også ved den lejlighed stærk tvivl om, hvorvidt disse principper rent faktisk er gennemført i de lovforslag, vi førstebehandler i dag. Vi savner en ordentlig analyse af de hidtidige love og af de instrumenter, der har været på natur- og miljøområdet, og dermed savner vi altså også en argumentation og en begrundelse for de ændringer, der nu foreslås.

Ser vi på lovforslag nr. L 165, forslaget om naturbeskyttelse, skal det indrømmes, at det indebærer forbedringer. Men det er en forunderlig blanding af forbedringer og forringelser. Ferske enge og overdrev er taget med i de beskyttede områder, ligesom også jord- og stendiger nu vil blive beskyttet. Der foreslås en udvidet adgang til skovene. Men muligheden for ophold i skovene, altså de områder, man kan opholde sig på, forringes. Det bliver lettere at lukke skovene. Cykling skal være tilladt i skovene i et vist omfang, men de områder, hvor man kan færdes, bliver mindre. Det er denne blanding, lovforslaget er præget af.

At grænsen for størrelsen af de beskyttede områder er væsentligt sænket, er en klar forbedring, en forbedring, som jeg dog ikke synes man har grund til at falde helt på halen over, for det fremsatte Det Radikale Venstre forslag om allerede i 1983, og der var faktisk også flertal for dette forslag. Men af uransagelige grunde – man kan jo tænke, hvilket tidspunkt foråret 1983 var, og hvad der var sket forinden – lod de sig tvinge af den daværende regering til at stemme for et af regeringen stillet ændringsforslag, som pillede alle forbedringerne ud af loven. Det var en særpræget oplevelse for os andre dengang. Men selv om forslagene altså egentlig burde have været gennemført for 7 år siden, så